

Μπροστά στις διαπραγματεύσεις της ελληνικής κυβέρνησης με τους «θεσμούς», για το κλείσιμο της δεύτερης αξιολόγησης του 3ου «προγράμματος οικονομικής προσαρμογής», κρίνουμε απαραίτητη μια σύντομη ανασκόπηση της διαχείρισης αυτού που ονομάστηκε κρίση χρέους της ελληνικής οικονομίας. Ο σκοπός είναι να υπενθυμίσουμε πεπραγμένα και σταθερές των τελευταίων έξι χρόνων ώστε να μπορέσουμε να βγάλουμε ορισμένα πολιτικά συμπεράσματα. Πολιτικά συμπεράσματα χρήσιμα για την εργατική κριτική και δράση.

Αυτό που σαν «κεραυνός εν αιθρία» έπεσε πάνω στην ελληνική επικράτεια και στα κεφάλια των υπηκόων της, το δεύτερο μισό του 2010, ήταν μια «κρίση βιωσιμότητας του δημόσιου χρέους». Το ελληνικό κράτος, εξαιτίας των πολύ υψηλών δημοσιονομικών ελλειμμάτων, αδυνατούσε να δανειστεί πλέον με λογικά επιτόκια από τις αγορές ώστε να καλύψει τρέχουσες δημόσιες ανάγκες. Αυτή τη δυστοκία των δημόσιων οικονομικών αλλά και τα προβλήματα ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας ήρθαν να αντιμετωπίσουν τα προγράμματα οικονομικής προσαρμογής. Χοντρικά μπορούμε να πούμε ότι τα προγράμματα αυτά είχαν δύο σκέλη. Το ένα αφορούσε στην εφαρμογή πολιτικών δημοσιονομικής λιτότητας, αποκρατικοποιήσεων, και γενικού «συγυρίσματος» των δημόσιων οικονομικών. Το άλλο αφορούσε στην εφαρμογή διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων, με σκοπό την ανάκαμψη της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας. Κοιτάζοντας προς τα πίσω λοιπόν αξίζει να προσέξουμε τα μέτρα των προγραμμάτων που στην πραγματικότητα εφαρμόστηκαν άμεσα και χωρίς οποιεσδήποτε χρονοτριβές.

Στις 9/2/2010 ανακοινώθηκαν τα πρώτα μέτρα δημοσιονομικής λιτότητας: πάγωμα μισθών του δημοσίου τομέα, περικοπές επιδομάτων 10%, περικοπές υπερωριών και οδοιπορικών. Για να ακολουθήσουν μέχρι την υπογραφή του 3ου μνημονίου:

- Μείωση 30% στα δώρα Χριστουγέννων, Πάσχα, αδείας.
- Μείωση 12% σε όλα τα επιδόματα του Δημοσίου.
- Μείωση 7% στις αποδοχές υπαλλήλων ΔΕΚΟ, ΟΤΑ, ΝΠΙΔ.
- Αντικατάσταση του 13ου και 14ου μισθού των δημοσίων υπαλλήλων με επίδομα 500 Ευρώ σε όλους όσους έχουν αποδοχές μέχρι 3.000 Ευρώ και πλήρης κατάργηση των δύο μισθών για μεγαλύτερες αποδοχές.
- Περαιτέρω περικοπή επιδομάτων 8% στα επιδόματα των δημοσίων υπαλλήλων και 3% στους υπαλλήλους των ΔΕΚΟ όπου δεν υπάρχουν επιδόματα.
- Ρυθμίσεις για υπερίσχυση των επιχειρησιακών συμβάσεων έναντι των κλαδικών με σκοπό την περαιτέρω μείωση των μισθών δίχως τον σκόπελο των κλαδικών συμβάσεων, με μόνο περιορισμό το ύψος του βασικού μισθού της εθνικής συλλογικής σύμβασης.
- Τη θέσπιση δοκιμαστικής περιόδου εργασίας με διάρκεια 12 μηνών, στο διάστημα των οποίων η σύμβαση μπορεί να καταγγελθεί χωρίς προειδοποίηση και χωρίς αποζημίωση απόλυσης.
- Την εισαγωγή πλαφόν στα 4.000 ευρώ, στις μικτές αποδοχές των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ και τη μείωση 10% σε αμοιβές που ξεπερνούν τα 1.800 ευρώ.
- Θεσπίζεται μέτρο εργασιακής εφεδρείας για οργανισμούς που καταργούνται.
- Όσοι προσλαμβάνονται χωρίς επαγγελματική εμπειρία θα αμείβονται με μισθό χαμηλότερο κατά 20% από το όριο της Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης.
- Η διάρκεια των συμβάσεων ορισμένου χρόνου πηγαίνει από τα 2 στα 3 χρόνια.
- Διεύρυνση του μέτρου της εργασιακής εφεδρείας και σε οργανισμούς που δεν καταργούνται.
- Νέες περικοπές μισθών στο δημόσιο και εφαρμογή ενιαίου μισθολογίου.
- Μείωση κατά 22% του κατώτατου μισθού σε όλα τα κλιμάκια του βασικού μισθού (από 751€ σε 586€) και 32% στους νεοεισερχόμενους μέχρι 25 ετών.
- Κατάργηση 150.000 θέσεων εργασίας από το δημόσιο τομέα έως το 2015, εκ των οποίων 15.000 μέσα στο 2012.
- Ατομικές ή επιχειρησιακές συμβάσεις εργασίας αντί για τις κλαδικές. Άρση μονιμότητας σε ΔΕΚΟ.
- Αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης κατά 2 έτη, από 1-1-2013.
- Κατάργηση της καθολικότητας της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας.
- Κατάργηση των Δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα, όπως και των επιδομάτων αδείας για τους δημοσίους υπαλλήλους και συνταξιούχους.
- Μείωση χρόνου προειδοποίησης για απολύσεις σε 4 αντί 6 μήνες.
- Εφαρμογή διαθεσιμότητας ενός έτους, με μειωμένο μισθό σε μόνιμους υπαλλήλους του δημοσίου, οι θέσεις των οποίων καταργούνται.
- Αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης στα 62 χρόνια με 40 χρόνια ασφάλισης, αλλιώς στα 67.

Εάν τα παραπάνω μέτρα πλαισιωθούν και από αυτά που αφορούν στους τομείς αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, όπως περικοπές σε προνοιακά επιδόματα, σε συντάξεις, διαδοχικές αυξήσεις του ΦΠΑ σε είδη πρώτης ανάγκης, μείωση του αφορολογήτου κ.α, σχηματίζεται ξεκάθαρα το κάδρο των πρωτοβουλιών που ανέλαβαν τα αφεντικά, μαζί με το πολιτικό τους προσωπικό, για την αντιμετώπιση της κρίσης χρέους. Μας κάνει ακόμα εντύπωση. Όλα τα μέτρα που αφορούσαν στην υποτίμηση της εργασίας, με κυρίαρχα την μείωση του βασικού μισθού και την κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, έγιναν αντιληπτά από τη συντριπτική πλειοψηφία των μισθωτών ως εθνική καταστροφή. Μόνο που δεν ήταν καθόλου τέτοια. Την ώρα που το ελληνικό κράτος, με σιδερένια πυγμή, αποφάσισε εν μια νυκτί να συντρίψει τους μισθούς εκατοντάδων χιλιάδων ή και εκατομμυρίων μισθωτών, ενώ ταυτόχρονα έπαιρνε πάνω του το μονοπώλιο στον καθορισμό της τιμής -του εμπορεύματος των εμπορευμάτων- της εργατικής δύναμης, για άλλα ζητήματα-προαπαιτούμενα "έκανε την πάπια". Οι διαρθρωτικές αλλαγές για την ανάκτηση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας σέρνονται ακόμα. Η φοροδιαφυγή, η φοροαποφυγή και η εισφοροδιαφυγή των μεσοστρωμάτων όπως και η προνομιακή αντιμετώπιση άλλων στυλοβατών της ελληνικής οικονομίας (δες τις φοροελαφρύνσεις του εφοπλιστικού κεφαλαίου και των συναφών με αυτό δραστηριοτήτων) επιμένουν να δίνουν τον τόνο της καπιταλιστικής κερδοφορίας α λα ελληνικά. Θα το ξαναπούμε: Η εξάχρονη «μνημονιακή εθνική καταστροφή» ήταν και παραμένει, ανεξάρτητα από τις κυβερνητικές εναλλαγές, μια μονομερής και ολομέτωπη επίθεση των αφεντικών -ανεξαρτήτως μεγέθους και διαμετρήματος, αλλά συνολικά σαν τάξης- ενάντια στη σύγχρονη εργατική τάξη. Η επιτυχημένη έως τώρα προπαγάνδα περί του αντιθέτου, με το τσουβάλιασμα των αυτοτελών συμφερόντων της εργατικής τάξης μαζί με κάθε λογής συμφέροντα της μίας ή της άλλης μερίδας της αστικής τάξης, δεν μπορεί να αποκρύψει την πραγματικότητα αυτή.

Η κυβέρνηση στα χνάρια των προκατόχων της ακολουθεί μια τακτική καθυστέρησης των διαδικασιών σε ό, τι αφορά το κλείσιμο της δεύτερης αξιολόγησης. Έχουμε την εκτίμηση πως αυτό που φοβίζει βασικά τους κυβερνώντες δεν είναι τόσο η διαπραγμάτευση πάνω στο «εργασιακό», όσο ορισμένα άλλα προαπαιτούμενα όπως το θέμα των ειδικών μι-

σθολογίων, το άνοιγμα του επαγγέλματος των μηχανικών και η πώληση μη συνταγογραφούμενων φαρμάκων εκτός φαρμακείων. Διότι αν και το πόρισμα της επιτροπής σοφών μοιάζει να ακυρώνει το φιλεργατικό κυβερνητικό προφίλ, στη βάση των προεκλογικών υποσχέσεων, η κατάσταση της εργατικής τάξης αφήνει στην πραγματικότητα την κυβέρνηση ελεύθερη να προχωρήσει στις όποιες μεταρρυθμίσεις. Στον αντίποδα ειδικά μισθολόγια, μηχανικοί και φαρμακοποιοί όντας χαρακτηριστικές περιπτώσεις, του βαθέος κράτους (οι πρώτοι) και της «βαθιών» μεσοστρωμάτων (οι δεύτεροι και οι τρίτοι), έχουν αυξημένες δυνατότητες να τρενάρουν ή και τελικά να μπλοκάρουν τα εναντίον τους μέτρα.

Η κυβερνητική προπαγάνδα «παίζει» επικοινωνιακά το ζήτημα της επαναφοράς των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και μέσω αυτής τον καθορισμό του βασικού μισθού αλλά και των αντίστοιχων κλαδικών από ελεύθερες διαπραγματεύσεις μεταξύ των κοινωνικών εταίρων. Στα πλαίσια αυτά ανάθεσε σε μια επιτροπή «σοφών» την εναρμόνιση της ντόπιας αγοράς εργασίας με τις «βέλτιστες ευρωπαϊκές πρακτικές» στον τομέα αυτόν. Το πόρισμα της επιτροπής, σύμφωνα με τον πρώην υπουργό εργασίας, θα αποτελέσει μάλιστα ισχυρό διαπραγματευτικό χαρτί της κυβέρνησης απέναντι στους ευρωπαίους εταίρους.

Σύμφωνα με την άποψη της πλειοψηφίας της επιτροπής: Το μοντέλο καθορισμού του κατώτατου μισθού όπως αυτό ίσχυε μέχρι τον Φεβρουάριο του 2012 θεσπίστηκε με νόμο το 1990 (με τη συμφωνία όλων των πολιτικών κομμάτων). Ο βασικός μισθός αλλά και μια σειρά άλλων ζητημάτων καθοριζόταν ύστερα από ελεύθερες διαπραγματεύσεις μεταξύ της ΓΣΕΕ και των εργοδοτικών ενώσεων καταλήγοντας στην ΕΓΣΣΕ καλύπτοντας το σύνολο της μισθωτής εργασίας. Παράλληλα δινόταν η δυνατότητα υπογραφής κλαδικών ή επιχειρησιακών συμβάσεων εργασίας με καλύτερους όρους σε σχέση με την ΕΓΣΣΕ. Το 83% των μισθωτών καλυπτόταν από κάποιου είδους κλαδική ή επιχειρησιακή σύμβαση εργασίας, ποσοστό ιδιαίτερα υψηλό ακόμα και με διεθνείς προδιαγραφές. Ίσχυε η αρχή της επεκτασιμότητας των συλλογικών συμβάσεων καθώς και η εξάμηνη ισχύ της μετενέργειας.

Από το 2012 στα πλαίσια της εσωτερικής υποτίμησης το πλαίσιο καθορισμού του βασικού μισθού άλλαξε άρδην. Δεν θα αποτελεί πλέον προϊόν συλλογικών διαπραγματεύσεων αλλά θα καθορίζεται με νόμο από το κράτος. Υποτιμήθηκε κατά 22% για τους άνω των 25 και 32% για τους κάτω των 25. Η επεκτασιμότητα των συλλογικών συμβάσεων καταργήθηκε όπως και η προσφυγή στη διαιτησία. «Ενώσεις προσώπων» μπορούν πλέον να αντιπροσωπεύουν τους εργαζόμενους/ες στα πλαίσια μιας επιχείρησης και να υπογράφουν επιχειρησιακές συλλογικές συμβάσεις. Από το 83% των μισθωτών που καλύπτονταν από κάποιου είδους κλαδική σύμβαση εργασίας το 2009, το 2013 το ποσοστό έπεσε στο 43%. Από τις 163 ενεργές συλλογικές συμβάσεις εργασίας το 2015 έμειναν μόνο 12. Σύμφωνα με την ελπίστα οι μισθοί του 2015 βρίσκονται στο 88,5% των μισθών του 2012 και στο 76% των μισθών του 2009.

Τα παραπάνω αποτελούν μια γενική εικόνα για τα πριν και τα μετά της «δημοσιονομικής προσαρμογής». Φαίνεται όμως να μην λαμβάνουν υπ' όψιν αυτό που κάθε τεχνοκρατική επιτροπή σκοπίμως αγνοεί. Η ΕΓΣΣΕ από το 1990 και μετά παρουσίαζε αυξήσεις του βασικού μισθού σε κάθε της ανανέωση. Αυξήσεις της τάξης του 1% έως 5%, αλλά πάντως αυξήσεις. Θα πρέπει να μας προβληματίσει το γεγονός ότι αυτή η εικοσαετία (1990-2010) αυξήσεων συμπίπτει με την ολοκληρωτική υποχώρηση-αποδιαργάνωση του εργατικού κινήματος και όχι, όπως θα περίμενε κανείς, με μια πορεία ενίσχυσής του. Συμπίπτει επίσης με την έλευση χιλιάδων μεταναστών/τριών εργατών/τριών από τα καταρρέοντα καθεστώτα της Ανατολικής Ευρώπης και στη συνέχεια από τις εμπόλεμες ζώνες-χώρες της Ασίας και της Αφρικής. Εργατών και εργατριών που είτε δούλευαν στα χωράφια της ελληνικής υπαίθρου, είτε στα γιαπιά, είτε σε οικιακές εργασίες, είτε σε βιομηχανίες και βιοτεχνίες, δεν κατάλαβαν σίγουρα τίποτα από την νομιμότητα των συλλογικών συμβάσεων εργασίας. Η εργασιακή καθημερινότητα εκείνων, των αντρών και γυναικών, δεν έδειχνε μόνο την πραγματικότητα των ταξικών συσχετισμών δύναμης αλλά και τη μελλοντική εργασιακή καθημερινότητα των ντόπιων μισθωτών. Οι ονομαστικές, διότι αδυνατούσαν να καλύψουν τις βασικές ανάγκες των χαμηλόμισθων, αυξήσεις δεν επιβλήθηκαν από την εργατική τάξη στα αφεντικά. Αλλά με κάποιον τρόπο είχαν μπει στον «αυτόματο» ακολουθώντας την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας. Κατ' αυτόν τον τρόπο η πραγματικότητα που επιβαλλόταν από τα αφεντικά εντός των χώρων εργασίας ρύθμιζε το κόστος της εργασίας, προσδίδοντάς του την απαιτούμενη ελαστικότητα όπου και όποτε αυτό κρινόταν απαραίτητο, ακόμα και με παράνομους τρόπους. Στέλνοντάς το διάολο, σε μια πολυπληθή και ευρεία γκάμα εργασιακών χώρων, τη θεσμισμένη νομιμότητα. Μέχρι τη στιγμή που το πραγματικό σύνταγμα των ταξικών σχέσεων έφτασε να γίνει και τυπικό. Ξεμπερδεύοντας μια και καλή τόσο με την άχρηστη (ακόμα και για τα αφεντικά) συνδικαλιστική γραφειοκρατία, όσο και με το *savoir vivre* των συλλογικών διαπραγματεύσεων και της καθολικής τους ισχύος.

Τι προτείνει λοιπόν η επιτροπή σοφών που θα λειτουργήσει ενισχυτικά, σύμφωνα με τον πρώην υπουργό εργασίας κ. Κατρούγκαλο, στις φιλεργατικές κυβερνητικές προθέσεις;

Κατ' αρχήν το ζήτημα του βασικού μισθού. Υπάρχει διχογνωμία ως προς το αν πρέπει να καθορίζεται με συλλογι-

κές διαπραγματεύσεις ή από την κυβέρνηση, με την πλειοψηφία να είναι υπέρ των συλλογικών διαπραγματεύσεων. Αυτό που έχει όμως μεγαλύτερη σημασία είναι τα κριτήρια καθορισμού του. Και αυτά είναι: α) οι αναπτυξιακές προοπτικές της ελληνικής οικονομίας, β) οι τιμές, γ) η ανταγωνιστικότητα, δ) η απασχόληση, ε) η ανεργία, στ) τα εισοδήματα, ζ) οι μισθοί. Αυτό που στην πραγματικότητα προτείνει η επιτροπή δεν διαφέρει στην ουσία του απ' αυτό που ήδη συμβαίνει σήμερα. Ο βασικός μισθός καθορίζεται από το κράτος και οποιαδήποτε προβλεπόμενη αλλαγή του πρέπει να γίνεται στη βάση ενός αλγόριθμου. Κύριες μεταβλητές του αλγόριθμου αυτού είναι ακριβώς αυτά τα 7 σημεία που ορίζει σαν καθοριστικά η επιτροπή σοφών. Το γεγονός αυτό από μόνο του έρχεται σε αντίφαση με την έννοια των ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων. Πιο σωστά θα έπρεπε να ορίζονται όχι ως «ελεύθερες» αλλά ως «περιορισμένες» από τη στιγμή που θα βρίσκονται υπό τους αυστηρούς περιορισμούς και κανόνες που επιβάλλει η εκάστοτε «κατάσταση της ελληνικής οικονομίας». Η εργατική λογική θα έπρεπε να στέκεται στον αντίποδα αυτού του πλαισίου διαλόγου. Οφείλει να αντιλαμβάνεται τον βασικό μισθό με αποκλειστικό κριτήριο τις σύγχρονες βασικές ανάγκες. Οποιαδήποτε συζήτηση περί συνάρτησης του μισθού με μεταβλητές σχετιζόμενες με οικονομοτεχνικούς όρους είναι ναρκοθετημένη. Αφαιρεί την πολιτική, δηλαδή την πολεμική, διάσταση του μισθού ως σχέση μεταξύ δυο αντίπαλων τάξεων. Τον μετατρέπει σε έναν ακόμα οικονομικό δείκτη, όπως το ΑΕΠ ή ο πληθωρισμός εξορίζοντας τον από το πραγματικό του έδαφος, εκείνο των ταξικών σχέσεων.

Τον Φλεβάρη του 2012 εκτός από την γενική μείωση του βασικού μισθού καθορίστηκε και ένας δεύτερος κατώτατος μισθός για τους εργαζόμενους κάτω των 25. Πέντε μέλη της επιτροπής προτείνουν τη διατήρησή του με αλλαγή όμως στη διάρκειά του. Υποστηρίζουν δηλαδή ότι αυτός ο «υπο-κατώτατος μισθός» πρέπει να σχετίζεται με την εργασιακή εμπειρία και να έχει μάξιμουμ διάρκεια δύο έτη (κάτι που συμβαίνει σε αρκετές χώρες της Ευρώπης). Τέσσερα μέλη της επιτροπής, μεταξύ τους και ο πρόεδρος, υποστηρίζουν τη διατήρησή του όπως ακριβώς έχει διαμορφωθεί σήμερα. Με αιτιολογία τα μεγάλα ποσοστά ανεργίας, αποφασίστηκε πως οι άνθρωποι κάτω των 25 έχουν λιγότερες βασικές ανάγκες απ' όσους είναι μεγαλύτεροι. Λες και ζουν σε έναν διαχωρισμένο κόσμο όπου τα νοίκια, τα ψώνια, η διασκέδαση είναι όλα πιο φτηνά για αυτούς. Αυτή η θεσμοθέτηση του «υπο-κατώτατου μισθού» δεν αποτελεί μόνο μια ρατσιστική διαφοροποίηση με βάση τα ηλικιακά κριτήρια (αν και αυτό από μόνο του είναι εξοργιστικό). Πρέπει να ειπωθεί στα πλαίσια της καπιταλιστικής στρατηγικής για τη διαχείριση της εργασίας στο σύνολο του αναπτυγμένου καπιταλιστικού κόσμου. Εντός της οποίας, εδώ και τουλάχιστον μια εικοσαετία, η αντικειμενική καθολικότητα των εργατικών αναγκών και κατά συνέπεια των εργατικών δικαιωμάτων και των θεσμικών ρυθμίσεων που τα διέπουν χάνει, σταδιακά αλλά συστηματικά, αυτόν ακριβώς τον καθολικό της χαρακτήρα. Μέσα από την μακρά πορεία διαίρεσης και υποχώρησης της τάξης μας πέρασε σε μια διαδικασία ολοένα και μεγαλύτερης σχετικοποίησης. Ο βασικός μισθός και ο βασικός χρόνος εργασίας (πενθήμερο - οχτάωρο) μετατράπηκαν σε διαφορετικό μισθό και διαφορετικό χρόνο εργασίας. Διαφορετικοί μισθοί για διαφορετικές ηλικίες, διαφορετικοί μισθοί και ωράρια για τις ίδιες δουλειές (ακόμα και εντός της ίδιας επιχείρησης), διαφορετικές συνθήκες εργασίας για τους ντόπιους, διαφορετικές για τους μετανάστες. Μιλάμε για την πλήρη κατάτμηση των εργατικών αναγκών μπροστά στην επίκληση κάθε φορά διαφορετικών καταστάσεων έκτακτης ανάγκης. Που πάντοτε έρχονται πρώτα να επιβληθούν, με το πιστόλι στον κρόταφο, από την αγορά εργασίας και στη συνέχεια να θεσμοθετηθούν από τους πολιτικούς της εκπροσώπους.

Η υπόσχεση για επαναφορά του βασικού μισθού, με κυβερνητική απόφαση, στα προ του 2012 επίπεδα αποδείχτηκε απάτη ολκής. Το ίδιο θα συμβεί με τις δηλώσεις περί κατάργησης του «υπο-κατώτατου μισθού» και της επαναφοράς των συλλογικών συμβάσεων εργασίας. Είμαστε μέρος της σύγχρονης εργατικής τάξης, ζούμε και δουλεύουμε μέσα σε έναν καπιταλισμό σε κρίση. Συνεπώς γνωρίζουμε από πρώτο χέρι πως δεν υπάρχει καμία περίπτωση να ξυπνήσουμε μια μέρα και τα αφεντικά να μας πουν «περάστε να συζητήσουμε», πόσο μάλλον να αυξήσουν τους μισθούς που δίνουν στους -κάτω των 25- συναδέλφους και συναδέλφισσες μας. Γνωρίζουμε πως τα αφεντικά κάθονται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων μόνο όταν η τάξη μας γίνεται απειλητική. Απειλητική για την ομαλότητα της κερδοφορίας τους και για την εξουσία τους στην παραγωγή. Η γενική αύξηση του βασικού μισθού και τα ανθρώπινα ωράρια εργασίας, για όλους και όλες ανεξαιρέτως, οφείλουν να είναι ο προσανατολισμός μας. Για την ανατίμηση της εργασίας και της ζωής της σύγχρονης, πολυεθνικής, εργατικής τάξης.

er_a_d@yahoo.gr